

CAPITOLUL I

În care sunt înghițit de un vârtej

Uite care-i treaba, nu eu mi-am dorit să fiu în ultimul an de liceu.

Speram să-mi scrie tata o scutire:

Stimată Persoană,

Vă rog să-l scutiți pe Percy Jackson de la școală pentru totdeauna și să-i dați diploma.

*Cu mulțumiri,
Poseidon*

M-am gândit că mi se cuvenea după cât m-am luptat cu zei și monștri încă de la doisprezece ani. Salvasem lumea de... trei ori? De patru ori? Am și pierdut socoteala. N-are rost să intrăm în detalii. Nici nu mi le mai amintesc.

Poate îți zici: „Uau! Dar ești fiul unui zeu grec! Cred că e grozav!“

Vrei să știi care-i adevărul? În marea majoritate a timpului, e nasol să fii semizeu. Cine îți spune altceva vrea să te recruteze pentru o misiune.

Așa că m-am trezit mergând împleticit pe coridorul noului liceu (al câtelea, oare?), în prima zi de școală,

după ce am ratat clasa a unșpea din pricina unei amenizii provocate de magie (nu vreau să vorbesc despre asta), cu un ditamai teancul de manuale în brațe, pe care de-abia le puteam duce. Începea a treia oră, cea de engleză, și eu habar n-aveam în ce clasă trebuia să ajung. Creierul îmi era deja varză după matematică și biologie. Nu știam cum aveam să rezist până la sfârșitul zilei.

Din difuzor s-a auzit o voce:

— Percy Jackson, ești rugat să te prezinți în biroul consilierii.

Bine măcar că elevii nu mă cunoșteau. Nu s-a uitat nimeni la mine și am scăpat de râsete ironice. M-am întors indiferent și am pornit spre aripa cu birouri administrative a clădirii.

Liceul Alternative funcționează într-o fostă școală primară din Queens. Asta înseamnă că băncile sunt mici și că nu există dulăpioare, așa că trebuie să cari după tine toate catrafusele de la o oră la alta. Pe coridoare găsești la tot pasul semne vesele din copilăria școlii – pereți mânjiți cu degete înmuiate în vopsea, stickere cu unicorni care se desprind de pe stingătoare, miros de suc de fructe și biscuiți graham, care adie din când în când, fantomatic.

LA îi acceptă pe toți cei care vor să-și încheie cariera de licean. Nu contează dacă înainte ai fost la școala de corecție, dacă ai dificultăți de învățare sau dacă se-ntâmplă să fii un semizeu urmărit de ghinion. În plus, e singura școală din New York care m-a primit într-a doispea și mă ajută să recuperez ce pierdusem într-a unșpea.

Partea bună e că are echipă de înot și bazin olimpic (habar n-am de ce), așa că tatăl meu vitreg, Paul Blofis, s-a gândit că mi s-ar potrivi mănușă. I-am promis că o să încerc să mă integrez.

I-am promis și prietenei mele, Annabeth. Planul era să termin liceul la timp ca să putem merge la facultate împreună. Nu voiam s-o dezamăgesc. Gândul că ar fi putut pleca în California fără mine îmi dădea insomnii.

Am găsit biroul consilierii, care era în fostul cabinet medical al școlii. Am dedus asta din tabloul cu o broască mov tristă, cu un termometru în gură, care încă mai atârna pe perete.

— Domnule Jackson! Intră!

Consiliera s-a ridicat de la birou și a venit să-mi strângă mâna, însă a observat teancul de manuale care probabil cântărea vreo trei mii de kile.

— O, pune-le unde vrei, mi-a spus. Ia loc, te rog!

A arătat cu mâna spre un scaun albastru din plastic care era cu vreo treizeci de centimetri prea scund pentru mine. După ce m-am așezat, eram cu capul în dreptul borcanului cu bomboane pe care îl avea pe birou.

— Bun! a zis și mi-a zâmbit din scaunul ei care părea confortabil, potrivit pentru un adult.

În spatele ochelarilor cu lentile groase ochii ei păreau tulburi. Părul ei era cărunt și ondulat, și aducea cu cochiliile unor stridii.

— Cum ți se pare?

— Scaunul e cam mic.

— Mă refeream la școală.

— Păi, am avut doar două ore...

— Te-ai apucat de trimis formulare de înscriere la facultate?

— De-abia am ajuns aici.

— Exact! Am rămas deja în urmă la capitolul ăsta!

M-am uitat la broasca violet care arăta la fel de nefericită ca mine.

— Doamnă...

— Poți să-mi spui Eudora, a zis pe un ton vesel. Hai să vedem ce broșuri am pe-aici.

A început să scoțoească printre hârtiile de pe birou.

— Politehnica, Universitatea din Boston, Universitatea din New York, Universitatea din Arizona, Universitatea Furman. Nu, nu, nu.

Mi-a venit să-i zic să se oprească. Îmi bubuia capul. Din pricina ADHD-ului, aveam senzația că mi se rostogolesc bile de biliard pe sub piele. Numai la facultăți nu mă puteam gândi.

— Doamnă, vă mulțumesc pentru ajutor, am spus. Dar să știți că mi-am cam făcut un plan. Doar să trec clasa și...

— Da, Universitatea Noua Romă, a spus, continuând să scoțoească. Dar se pare că tocmai broșura asta îi lipsește consilierii muritoare.

Mi s-au înfundat urechile. Am simțit gust de apă sărată în gât.

— Consiliera muritoare?

Am dus mâna spre buzunarul blugilor, unde îmi țineam arma preferată: un pix ucigaș. Nu era prima oară când eram atacat la școală și trebuia să mă apăr. Habar

n-aveți câți profesori, administratori și alți angajați ai școlilor sunt monștri deghizați. Sau poate *aveți* habar.

— Cine ești? am întrebat.

S-a ridicat și a zâmbit.

— Ți-am spus, mă cheamă Eudora.

M-am uitat mai bine la ea. Părul ondulat chiar era făcut din cochilii de stridie. Rochia îi sclipea ca o me-duză.

E ciudat cum funcționează Ceața. Chiar și semizeii, care văd lucruri supranaturale tot timpul, trebuie să se concentreze pentru a străpunge bariera dintre lumea oamenilor și cea a zeilor. Ceața acoperă tot ce vezi, transformând căpcăunii în trecători obișnuiți și drakonii uriași în garnituri de metrou. (Crede-mă pe cuvânt că e jenant să încerci să te imbarci într-un drakon care se năpustește în stația Astoria Boulevard).

— Ce-ai făcut cu consiliera? am întrebat.

Eudora a dat din mână.

— O, nu-ți face griji pentru ea. Nu te putea ajuta să intri la Noua Romă. De-asta sunt *eu* aici!

Era ceva în tonul ei care m-a făcut să mă simt... nu neapărat liniștit, dar măcar nu eram amenințat direct. Poate că nu mânca decât consilieri școlare.

Prezența ei îmi dădea o senzație familiară: mirosul de sare, presiunea din urechi, de parcă aș fi fost la trei sute de metri sub apă. Mi-am dat seama că mă mai întâlnisem o dată cu cineva ca ea, pe când aveam doisprezece ani, pe fundul râului Mississippi.

— Ești un spirit al mării, am spus. O nereidă.

Eudora a chicotit.

— Normal, Percy. Credeai că sunt o driadă?

— Deci... tata te-a trimis?

A ridicat dintr-o sprânceană, de parcă ar fi început să se îngrijoreze că eram cam tare de cap. Nu știu de ce, dar multă lume se uită așa la mine.

— Da, dragă. Poseidon. Tatăl tău? Șeful meu? Îmi pare rău că nu găsesc broșura, dar știi că trebuie să îndeplinești condițiile din lumea oamenilor pentru a intra la Universitatea Noua Romă: note la examene, foi matricole și o evaluare psiho-educatională la zi. N-ar trebui să fie o problemă.

— Serios?

După toate prin câte am trecut, nu m-aș grăbi să trag o concluzie.

— Dar sunt și câteva, ăăă, cerințe speciale.

Gustul de apă sărată a devenit mai pregnant.

— Ce cerințe speciale?

— Ți-a pomenit cineva de scrisorile de recomandare divine?

Se vedea pe fața ei că își dorea ca răspunsul să fie da.

— Nu, am spus.

Și-a făcut de lucru cu borcanul cu bomboane.

— Înțeleg. Bine. Ai nevoie de trei scrisori. De la trei zei diferiți. Dar sunt convinsă că un semizeu talentat ca tine...

— *Ce?*

Eudora a tresărit.

— Sau am putea să luăm în calcul și alte facultăți. Colegiul de Stat Ho-Ho-Kus e foarte bun!

— *Îți bați joc de mine?*

Chipul nereidei a început să strălucească. Din părul precum cochiliile de scoici i-au curs firicele de apă sărată.

Mi-a părut rău că m-am enervat. Nu era vina ei. Știam că nu voia decât să mă ajute fiindcă așa îi poruncise tata. Însă asta nu era genul de informații cu care voiam să-mi bat capul luni dimineața. Sau oricând altcândva.

M-am străduit să respir regulat.

— Îmi pare rău. Treaba e că... *trebuie* să intru la Noua Romă. Am făcut multe pentru zei de-a lungul anilor. Nu pot să le trimit prin e-mail un model de recomandare...?

Eudora s-a încruntat. Din rochie i se scurgeau pârâiașe de apă de mare. Pe gresia verde s-a format o băltoacă ce se întindea spre manualele mele.

Am oftat.

— Pfff. Trebuie să plec *din nou* în misiuni, așa-i?

— Dragule, admiterea la facultate e un proces dificil, dar sunt aici să te ajut.

— Să-ți zic ce cred eu, am spus. Dacă *tata* chiar vrea să mă ajute, ar face bine să-mi spună chiar el asta, nu să te trimită pe tine să-mi dai vești proaste.

— O. Păi, asta, ăăă...

— Nu-i stă în fire, știi.

Ceva a început să bâzâie în coafura din cochilii a Eudorei, iar ea a tresărit. M-am întrebat dacă nu cumva îi rămăsese vreun țipar înțepenit pe-acolo, dar apoi și-a scos una dintre cochilii.

— Scuză-mă. Trebuie să răspund.

A dus cochilia la ureche.

— Alo? O, da, domnule! Eu... Da, înțeleg. Desigur. De îndată.

A pus cochilia pe birou și s-a uitat la ea de parcă s-ar fi temut să nu sune din nou.

— Tata? mi-am dat cu presupusul.

S-a străduit să schițeze un zâmbet. Balta de apă sărată încă se întindea pe podeaua biroului, udându-mi manualele, intrându-mi în pantofi.

— Crede că s-ar putea să ai dreptate, a spus Eudora. O să stea personal de vorbă cu tine.

A pronunțat cuvântul „personal“ cum pronunță majoritatea profesorilor cuvântul „pedeapsă“.

Am încercat să par relaxat, ca și cum tocmai aș fi ieșit învingător dintr-o dispută, dar nu mai vorbisem cu tata de... mult. De obicei, mă chema în palatul lui subacvatic doar când era pe cale să izbucnească un război. Sperasem să-mi acorde măcar o săptămână de acomodare la școală înainte să mă convoace.

— Grozav. Deci... pot să mă duc la oră acum?

— A, nu, dragă. Vrea să te vadă *acum*.

Apa de la picioarele mele s-a învolburat ca un uragan în miniatură. Plăcile de gresie au început să crape, dispărând cu totul.

— Dar nu-ți face griji, mi-a promis Eudora. Ne mai vedem!

Podeaua de sub scaun s-a prăbușit și am fost înghițit de un vârtej cu un zgomot ASURZITOR!

CAPITOLUL II

*În care tata mă ajută**
*(*de fapt nu mă ajută deloc)*

Știi că ești semizeu de prea mult timp când ești scos din școală de un vârtej de apă și ajungi în Oceanul Atlantic fără să te miri vreun pic.

Nu m-am împotrivit curentului. Puteam să respir sub apă, așa că nu era nicio problemă. Am stat cuminte pe scaunul meu de plastic albastru și am țâșnit prin Sistemul Privat de Canalizare al lui Poseidon™ luat cu asalt de un tsunami de douăzeci de milioane de metri cubi de apă. Nici n-am apucat să spun: „Ce porcărie!“, că m-am trezit pe fundul oceanului de parcă ar fi tușit o moluscă și m-ar fi scuipat afară odată cu tusea ei.

După ce norul de nisip care mă învăluia s-a lăsat pe fund, am încercat să mă orientez. Simțul de navigator îmi spunea că eram undeva la vreo șaizeci și cinci de kilometri sud-est de coasta Long Island-ului și la șaizeci de metri adâncime, ceea ce nu-i mare scofală dacă ești fiul lui Poseidon, dar vă sfătuiesc să nu faceți asta acasă, copii. Cam la o sută de metri în față, platoul continental dispărea abrupt în beznă. Iar pe buza hăului se înălța un palat strălucitor: reședința de vară a lui Poseidon.

Ca de obicei, tata renova. Presupun că atunci când ești nemuritor, te saturi să ai aceeași casă vreme de

mai multe secole. Poseidon părea că mereu dărâma, re-nova sau extindea vila, ajutat de faptul că, în materie de construcții subacvatice, avea puteri nemăsurate și mână de lucru gratuită la dispoziție.

Două balene albastre trăgeau după ele o coloană de marmură de mărimea unui bloc. Niște rechini-ciocan chituiiau rosturile dintre cărămizile de coral, folosindu-se de aripioare și de capetele plate. Sute de sirene se foiau de colo-colo, cu căști de un galben strălucitor precum ochii lor ca niște lanterne.

Câteva mi-au făcut cu mâna în timp ce înotam prin șantier. Un delfin cu o vestă reflectorizantă a bătut palma cu mine.

L-am găsit pe tata stând în picioare lângă o piscină pe jumătate construită, cu vedere spre abisul care era Canionul Hudson. Nu știu ce rost are să-ți faci piscină când ești deja sub apă, însă am învățat în timp că e mai bine să nu pun întrebări. Tata era de obicei un tip relaxat, dar nu era de dorit să-i pun la îndoială alegerile stilistice.

În materie de haine, de exemplu.

Unii dintre zeii greci pe care i-am întâlnit preferă să-și schimbe zilnic înfățișarea. Pot face asta pentru că sunt... zei. Poseidon și-a ales însă o înfățișare care îi era pe plac, chiar dacă nu era nimănui altcuiva pe plac.

Acum purta niște pantaloni trei sferturi șifonați, care i se asortau cu papucii Crocs și șosetele. Cămașa cu mânecă scurtă arăta de parcă ar fi trecut printr-o partidă dură de paintball între Echipa Violet și Echipa Hello Kitty. În pălăria de pescar avea înfipte o grămadă

de năluci metalice. În mână ținea un trident de bronz celest ce trosnea de energie, făcând apa să bolborosească în jurul dinților ascuțiți.

Era athletic, cu barba neagră tunsă îngrijit și părul creț și grizonant, așa că arăta de vreo patruzeci și cinci de ani. Dar treaba se schimba când zâmbea. Atunci i se vedeau ridurile de pe fața ca un versant de munte bătut de intemperii și verdele intens al ochilor după care îți puteai da seama că era mai în vârstă decât majoritatea popoarelor – puternic, străvechi și apăsător nu doar de presiunea apei.

— Percy, a spus.

— Hei.

— Asta era genul de discuții profunde pe care le purtam noi.

A zâmbit strâmb.

— Cum e noua școală?

Mi-am înfrânat pornirea de a-i spune că nu ajunsese decât la două ore înainte să fiu aruncat în mare.

— Până acum pare în regulă.

Nu cred că am fost prea convingător fiindcă tata și-a încruntat sprâncenele stufoase. Mi-am și închipuit cum se adunau nori de furtună de-a lungul coastei atlantice și cum se legăneau bărcile pe valuri furioase.

— Dacă nu e la înălțime, pot trimite oricând un val să...

— Nu, e ca lumea, am spus repede. În legătură cu scrisorile alea de recomandare...

Poseidon a oftat.

— Da. Eudora s-a oferit să te consilieze. E nereida darurilor pe care le oferă marea. *Adoră* să ajute oamenii. Dar poate că ar fi trebuit să mai aștepte puțin înainte să-ți dea vestea...

Cu alte cuvinte, el era cel care trebuia să-mi spună despre ce era vorba și chestia asta nu-i convenea deloc.

Dacă ați ajuns la concluzia că Poseidon e un părinte care preferă să nu se implice prea mult, ați câștigat premiul cel mare. Până în gimnaziu, când a avut nevoie de mine (pură coincidență), nici nu l-am întâlnit.

Dar ne înțelegem bine acum. Știu că mă iubește în felul lui. Doar că zeilor le e greu să aibă o relație strânsă cu urmașii lor muritori. Noi, semizeii, nu trăim mult în comparație cu zeii. Pentru ei, suntem ca niște gerbili. Gerbili care ajung adesea să fie uciși. În plus, Poseidon avea o mulțime de alte lucruri de făcut: să stăpânească peste oceane; să se ocupe de scurgerile de petrol, uragane și monștri marini irascibili; să-și renoveze conacele.

— Vreau neapărat să intru la Universitatea Noua Romă, am spus. N-ai putea cumva să...

Am dat din degete încercând să mimez un gest magic prin care un zeu ar fi putut să înlăture orice problemă. Nu că aș fi văzut vreodată o magie de genul ăsta. Zeii se pricep mult mai bine să creeze probleme cu ajutorul magiei, nu să le înlăture.

Poseidon și-a pieptănat mustața cu vârful tridentului. Nu știu cum a reușit fără să se taie.

— Din păcate, a spus, scrisorile de recomandare sunt cea mai simplă soluție care mi-a trecut prin cap.

E singura cale prin care Consiliul Olimpienilor o să-ți permită să-ți plătești datoria.

Comunicarea sub apă e dificilă. Pe de o parte, îi traduceam în minte cuvintele, care semănau cu cântecul de balenă și cu niște sunete metalice, iar pe de altă parte îl auzeam prin telepatie, așa că n-am fost sigur că am înțeles bine.

— N-am nicio datorie, am spus. Nici măcar n-am intrat încă la facultate.

— Nu e vorba de datoria pentru studii, a spus Poseidon. E datoria pe care o ai pentru că... ești.

Mi-a stat inima în loc.

— Pentru că sunt fiul unuia dintre Cei Trei Barosani. Fiul *tău*.

Poseidon s-a uitat în zare, de parcă tocmai ar fi observat ceva interesant în hău. Mă așteptam să zică: „Uite o luminiță!“, după care să dispară cât nu mă uitam la el.

Cu vreo șaptezeci de ani în urmă, Cei Trei Barosani – Zeus, Poseidon și Hades – au făcut un pact să nu mai facă copii semizei. Eram prea puternici și imprevizibili. Stârneam războaie sângeroase, produceam dezastre naturale, cream seriale TV proaste și așa mai departe. Fiind zei, Cei Trei Barosani au găsit modalități de a încălca pactul fără să pățească nimic. Însă noi, copiii semizei, trăgeam ponoasele.

— Credeam că am depășit faza asta, am mormăit. V-am ajutat, am luptat cu titanii...

— Știu, a spus tata

— Și cu Gee și cu uriașii.

— Știu.

— Și...

— Fiule.

Din tonul lui mi-am dat seama că ar fi fost mai bine să mă opresc din enumeratul isprăvilor de vitejie.

— Dacă ar fi după mine, aș elimina complet cerința asta ridicolă. Însă cineva, a zis ridicând privirea, și când spun *cineva* mă refer la *iraționalul meu frate Zeus*, e obsedat de reguli. Nu ar fi trebuit să te naști, așa că, de fapt, nu te califici pentru Universitatea Noua Romă.

Nu-mi venea să cred.

În același timp, îmi *venea* să cred.

Pe când credeam că mi-a surâs și mie norocul, hop încă o problemă. Zeii olimpieni păreau să creadă că eram un simplu pion.

Mi-am relaxat mandibula ca să nu scrâșnesc din dinți.

— Deci trei scrisori de recomandare.

Poseidon s-a luminat la față.

— Zeus a vrut să fie douăzeci și cinci. L-am convins să scadă la trei.

Părea că așteaptă ceva.

— Mulțumesc, am mormăit. Nu poți să-mi scrii tu una dintre ele?

— Sunt tatăl tău. Aș fi subiectiv.

— Da, n-am vrea nimic subiectiv.

— Mă bucur că înțelegi. Pentru fiecare scrisoare trebuie să îndeplinești câte o misiune nouă. Toate trei trebuie duse la bun sfârșit până la termenul limită de depunere a scrisorilor, adică până la solstițiul de iarnă.

Când primești o scrisoare de la un zeu, dă-i-o Eudorei să o pună la dosar.

M-am gândit ce zei erau mai cumsecade și ar fi putut să-mi dea misiuni mai simple. Ajutasem o grămadă de nemuritori de-a lungul anilor. Șmecheria era să-i găsec pe aceia care își *aminteau* că îi ajutasem sau care măcar își aminteau cum mă cheamă.

— Cred că aș putea să-l rog pe Hermes. Și pe Artemis...?

— O, nu te poți duce tu la zei. Trebuie să te caute ei. Dar nu-ți face griji!

Poseidon aveau un aer satisfăcut.

— Te-am pus pe lista de misiuni olimpiene.

— Ce listă?

Poseidon a pocnit din degete și în mână i-a apărut un fluturaș galben-neon. Era un anunț cu fotografia mea și următorul text:

PERCY JACKSON ÎNDEPLINEȘTE MISIUNI
(ÎN SCHIMBUL SCRISORILOR
DE RECOMANDARE PENTRU FACULTATE)

Partea de jos a fluturașului era tăiată în fâșii pe care era trecută adresa mea de acasă.

Fotografia părea să fi fost făcută din interiorul oglinzii de la baie, chestie care m-a făcut să-mi pun o grămadă de întrebări neliniștitoare. Aveam părul ud și ochii pe jumătate închiși. Din gură îmi ieșea o periută de dinți.

— Le-ai distribuit deja, nu-i așa? am spus.

— N-a fost nicio problemă, m-a asigurat Poseidon. Le-am pus pe spiritele mării să le lipească peste tot și pe Muntele Olimp.

— Sunt atât de...

— Recunoscător.

Și-a pus mâna grea pe umărul meu.

— Știu. Știu și că nu te așteptai la un nou obstacol, dar gândește-te că, după ce intri la facultate, viața o să-ți fie mai ușoară. Monștrii nu-i atacă aproape niciodată pe semizeii mai în vârstă. Tu și prietena ta...

— Annabeth.

— Da. Tu și Annabeth o să puteți să vă relaxați și să vă distrați.

Poseidon s-a îndreptat de spate.

— Cred că m-a strigat designerul de interior. Nu ne-am hotărât încă dacă faianța din baie să fie de culoarea spumei de mare sau a acvamarinului. Mă bucur că te-am revăzut, Percy. Baftă cu misiunile!

A lovit cu tridentul în aleea pietruită și în locul acela s-a căscat o groapă. Am căzut din nou prin fundul oceanului, de data asta fără ca măcar să mai șed pe un scaun de plastic.